

НА ДОБЪРЪ ПЪТЪ!

Въ лжчиста златна колесница,
съ усмивка лѣтото лети
и плиска съ весела дѣсница
за сбогомъ — бисерни лжчи.

Въ градинитѣ то съ радостъ гледа
какъ сочни плодове блестятъ,
покланятъ се тамъ слънчогледи
и викатъ му: „На добъръ пътъ!“

Преди оттукъ да си замине
то маха слънчева ржка:
— Довиждане, до догодина,
работни български деца!

Ний пакъ на лѣто ще се видимъ
изъ тия весели гори,
или въ полето, гдето никнатъ
жита и пѣсенъта цари.

Но кой сега тъй сладко пѣе?
Ахъ, школското звънче звъни!
Ний съ радостъ пакъ ще заживѣемъ
срѣдъ трудъ и пѣсни и игри.

— На добъръ пътъ прекрасно лѣто! —
се носи викъ въвъ утринъта.
И слънчевъ отговоръ долита:
— На добъръ пътъ и вамъ, деца!

Богданъ Овесянинъ